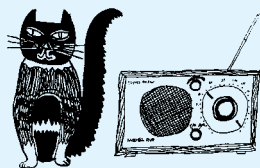

ΜΥΡΩΔΙΕΣ
ΑΠ' ΤΑ ΕΡΤΖΙΑΝΑ
ΣΕΛ.: 3

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ
ΣΕΛ.: 4-5

Η ΜΟΝΑΞΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
ΣΕΛ.: 8

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 24 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2026

Κώστας Χριστόπουλος, Αδύναμα Πανό Ι. Λιλιπούτεια Διαδήλωση, 2025, μικτά υλικά, διαστάσεις μεταβλητές. Παραχώρηση του καλλιτέχνη και της γκαλερί Ζουμπουλάκη.

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Να λοιπόν που τελείωσε κι ένας ακόμη χρόνος! Μαζί του και πολλοί χρόνοι και πολλοί χώροι. Αλλά το καλοκαίρι ξεκίνησε, όπως μας λέει από παλιά ο Φαίδωνας των παιδιών. Το κέντρο της Αθήνας ζει όλες τις μαθηματικές πράξεις. Κάτι αφαιρείται, κάτι προστίθεται, κάτι διαιρείται και κάτι πολλαπλασιάζεται. Αφαιρούνται χώροι για παράδειγμα, προστίθενται όμως οι διαμαρτυρίες για την δημιουργία παιδικής χαράς στην Κυψέλη, για την διαμόρφωση μιας πλατείας στο Πολύγωνο και για βιβλιοθήκες στον Λόφο του Στρέφη και το Πεδίο του Άρεως. Στον Λόφο Φινόπουλου (ή Αντίστασης) τα συνθήματα μένουν να γραφτούν. Στα ριζά του έμεινε ο αρχιτέκτονας που λάτρευε τα παιδιά, ο Πάνος Τσελέπης.

Τα πανό των παιδιών είναι αυτά που δείχνουν τη διαμαρτυρία. Να τι μας γράφει ο Κώστας Χριστόπουλος: «Από πού έρχονται τα πανό αυτής της λιλιπούτειας διαδήλωσης; Είναι άραγε μία ανάμνηση του παρελθόντος ή ένα όνειρο για το μέλλον; Ή ίσως η ελπίδα για να κρατήσουμε ζωντανά και τα δύο; Μήπως η ελπίδα μεγαλώνει όταν τη μοιραζόμαστε; Για την ελπίδα δεν χρειάζονται μόνο μεγάλα πανό και δυνατές φωνές. Αν και βοηθάνε. Και για αυτές ακόμη είναι το πιο σημαντικό να συναντηθούμε. Σώματα που αποφασίζουν να βγουν μαζί στον δρόμο και να περπατήσουν για έναν κοινό σκοπό. Μέσα σε αυτό το περπάτημα γεννιέται μια ήσυχη χαρά: γιατί δεν είμαστε μόνοι, γιατί τα βήματά μας βρίσκουν τον ίδιο ρυθμό, γιατί ο ένας στηρίζει τον άλλο. Καθώς περπατάμε, ο δρόμος δεν είναι πια απλώς ένα πέρασμα. Γίνεται ένας τόπος δικός μας. Τον ακούμε με τα βήματά μας, τον αγγίζουμε, τον κοιτάμε αλλιώς. Οι αισθήσεις μας ξυπνούν και

μαζί ξαναπαίρνουμε τον δρόμο. Η λιλιπούτεια διαδήλωση είναι μια τρυφερή και γενναία πράξη: μας θυμίζει πως οι αλλαγές ξεκινούν από μικρά βήματα και πως, όταν περπατάμε μαζί, ανοίγουμε έναν δρόμο ζωντανό και γεμάτο ελπίδα».

Γενναία λοιπόν πορευόμαστε κι ανοίγουμε δρόμους με αυλακιές να στέκεται το νερό και να γεμίζει πράσινο. Γινόμαστε ένας μικρός ανθόκηπος έτοιμος να κατοικήσει στην πλατεία Πρωτομαγιάς που είναι τόσο παρατημένη. Αλλά κι ένας άγγελος της ιστορίας και παντάξενος για την πλατεία Παναθηναίων.

Ετοιμάζουμε τα πανό μας λοιπόν. Καλή χρονιά παιδιά! Χρόνια πολλά ραδιόφωνο! Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» – το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο κείμενο και το μικρόφωνο είναι ο Μπαμπάλ, 13/2/2026, Αθήνα – Κυψέλη.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Σήμερα πήγαμε στο θέατρο με την μαμά και είναι Κυριακή. Ήταν πολύ, μα πολύ εντυπωσιακό. Δεν ήταν συνηθισμένο, καθόλου συνηθισμένο. Άλλα ήταν στο τέλος πολύ, μα πολύ ωραίο. Ήταν έξι αγόρια κι ένα κορίτσι. 6+1=7 ηθοποιοί. Και μου άρεσε πολύ. Ήταν πολύ πετυχημένο. Είχαν ένα άσπρο πανί. Μ' αυτό το πανί έφτιαχναν πολλά διαφορετικά πράγματα. Άλογο, τραπέζι, ποτήρια, φεγγάρι. Στο τέλος έφτιαξαν με το πανί ένα αερόστατο. Για ν' ανέβουν πιο ψηλά, πέταξαν τα χρυσάφια τους κάτω στην γη και έτσι το αερόστατο έγινε πιο ελαφρύ και ανέβηκαν ψηλά!

Ελεύθερο κείμενο: Ζωή

ΙΠΠΟΚΑΜΠΟΙ

Ένας υποβρύχιος φωτογράφος απαθανάτισε τη στιγμή που ένας θηλυκός ιππόκαμπος μεταφέρει τα αυγά της στο αρσενικό, το οποίο θα τα επωάσει μέχρι να εκκολαφθούν.

Οι ιππόκαμποι είναι μονογαμικά ζώα και εκφράζουν την αγάπη τους για τον σύντροφό τους με τους πιο τρυφερούς τρόπους. Με την ανατολή του ήλιου, χαίρονται τόσο πολύ που βλέπουν ο ένας τον άλλο, αλλάζουν τα χρώματά τους και γίνονται πιο ζωντανά.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας κολυμπούν δίπλα δίπλα, ανταλλάσσουν στοργικές χειρονομίες, κοκκινίζουν και συμφιλιώνονται μετά από καβγάδες. Απολαμβάνουν τη ζωή και το καλό φαγητό, καθώς μπορούν να φάνε περισσότερες από τρεις χιλιάδες γαρίδες την ημέρα.

Οι ιππόκαμποι είναι το μοναδικό είδος στο οποίο το αρσενικό «γεννά» τα μικρά, αφού επωάσει τα αυγά που του έχει εναποθέσει το θηλυκό στο ειδικό πουγκί του. Αγαπούν ο ένας τον άλλο για πάντα!!!

Ελεύθερο κείμενο: Κάτια

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Παιδαγωγική Ομάδα «Το Σκασιαρχείο»

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

το διασχολικό έντυπο του ραδιοφώνου των παιδιών «Τα θρανία της Άνοιξης»

ΤΕΥΧΟΣ 24 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2026

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2026

Εκδόσεις Ars Nova - Γιάννης Κορναράκης
Τζαβέλλα 1, 10681 Αθήνα
Τηλ.: (+0030) 210 3801191

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Μπάμπης Μπαλτάς
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ
arsnova.p@gmail.com
babisbaltas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Άρης Σκλήβας, Γεωργία, Γιωργής, Ζωή, Ηρώ, Ιωάννα Ανδρίτσου, Κάτια Βρούβα, Κλειώ, Ντεκόν, Σοφία, Φώντας Λάδης

ΤΑ 13 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τα θρανία της Άνοιξης: https://wakelet.com/ta_thrانيا_tis_anoiksisis

Ραδιοκομήτες-Αμαλιάδα: <https://padlet.com/agmiha185/tdviselys4n5dxgc>

Ράδιο Ελευθερές-Καβάλα: <http://europeanschoolradio.eu/el/archives/school/9500411>

Εδώ Ξέφρενο Σχολείο-Χανιά: https://diktiosxolionchania.blogspot.com/2021/01/blog-post_26.html

Ραδιοπεριπέτειες - Πετρούπολη Αττικής

Κόκκινη Τσουλήθρα - Δάφνη Αττικής

Zacharo Radio Project - Ζαχάρω Ηλείας

59 λεπτά έμπνευσης - Πάτρα

Ραδιοφωνές - Καλλιθέα

Το ραδιόφωνο των 6 ηπείρων - Γαλάτσι

Ράδιο 16 - Αμπελόκηποι

Τα σκυλοπόντικα - Ζεφύρι

Κλόουν Ελέφαντες - Ζεφύρι

Με τη συνεργασία του 2510 Radio, του τυπογραφείου PRINTZAR και του Πολυχώρου Ασπάλαθος

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ**

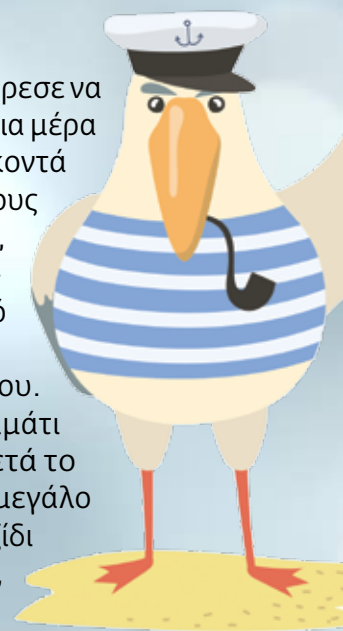
ISSN: 2732-6217

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΙ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γλάρος που του άρεσε να πετάει δίπλα στα πλοία και τον έλεγαν Χρήστο. Κάποια μέρα είδε ένα πλοίο που ήταν αφύσικα γεμάτο. Πέταξε κοντά και είδε δυο παιδιά να δίνουν κομμάτια κουλούρι στους γλάρους. Και τα δυο ήταν κορίτσια. Όταν τον είδαν, γύρισαν προς το μέρος του. Το ένα ήταν κοντό, καστανό και κάτασπρο. Το άλλο ήταν πιο ψηλό, ανοιχτό σκούρο, και είχε καστανόμαυρα μαλλιά.

Ο γλάρος πλησίασε κι άλλο και άνοιξε το ράμφος του. Αμέσως το κοντό κοριτσάκι του έριξε ένα μικρό κομμάτι κουλούρι. Το κουλούρι ήταν πολύ νόστιμο!!!! Μετά το κορίτσι έτρεξε στο σαλόνι μέσα και πήρε άλλο ένα μεγάλο κομμάτι κουλούρι που το έσπασε σε μικρότερα. Το ταξίδι συνεχίστηκε κάπως έτσι: Κουλούρι, μέσα, κόψιμο, μοίρασμα! Σε λίγο όμως οι επιβάτες έφτασαν στον προορισμό τους. Στην Αίγινα!!! Δε θα ξεχάσω ποτέ αυτό το όμορφο ταξίδι.

Ελεύθερο κείμενο: Ηρώ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πριν από μερικό καιρό αποφάσισα να ξεφυλλίσω τα παλιά οικογενειακά άλμπουμ που έχουμε στο σπίτι. Όταν έπιασα στα χέρια μου ένα μικρό άλμπουμ και το άνοιξα, αντίκρισα τη φωτογραφία ενός χαριτωμένου μπέμπε περίπου 15 μηνών. Υπέθεσα πως είχε καστανά ίσια μαλλιά και καστανά πανέμορφα μάτια, αλλά δεν ήμουν σίγουρη, γιατί η φωτογραφία ήταν ασπρόμαυρη. Φορούσε μια ολόσωμη φόρμα με κουκούλα με γούνα, που στα δικά μου μάτια έμοιαζε με ενδυμασία Εσκιμώου και ασπρόμαυρα παπουτσάκια με κορδόνια. Ήταν πολύ όμορφος!

Όταν είδα αυτή τη φωτογραφία άρχισα να νοσταλγώ έντονα την εποχή που ήμουν κι εγώ μωρό. Έχω μεγάλη αδυναμία στα μωρά, έτσι ήταν πολύ λογικό να θελήσω να παίξω με αυτόν τον πανέμορφο μπέμπε, αλλά και να μάθω τι έκανε στη ζωή του. Παρατήρησα τη φωτογραφία πολύ προσεκτικά, προσπαθώντας να καταλάβω ποιο ήταν αυτό το αγοράκι, που μου φαινόταν γνώριμο. Η έρευνά μου αυτή δεν είχε αποτέλεσμα, έτσι αποφάσισα να ρωτήσω τον μπαμπά μου, αν ήξερε το παιδί της φωτογραφίας. Δεν μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξή μου όταν έμαθα πως αυτός ο γνωστός... άγνωστος ήταν ο μπαμπάς μου!

Ελεύθερο κείμενο: Ιωάννα

Την προηγούμενη φορά σάς είπα για τον πειρατικό ραδιοφωνικό σταθμό, που φτιάξαμε στο σπίτι μας στην Κυψέλη. Την Κυριακή που κάναμε το πρώτο μας πρόγραμμα, όταν τέλειωσε και η τελευταία εκπομπή, γύρω στις 4 το απόγευμα, βγήκαμε από την αποθήκη κάπως φοβισμένοι, μήπως μας είχε καταλάβει η αστυνομία και υπήρχε κανένα περιπολικό έξω από την πόρτα της πολυκατοικίας.

Όταν είδαμε ότι ο δρόμος ήταν ελεύθερος, τρέξαμε να βρούμε κάποιους συμμαθητές μας, που τους είχαμε δώσει το μήκος κύματος που θα έπαιζε ο σταθμός μας, για να μας πουν τις εντυπώσεις τους. Απ' αυτούς όμως κανένας δεν είχε ακούσει τίποτα και όλοι άρχισαν να μας κοροϊδεύουν. Πήραμε στο τηλέφωνο και κάποιους άλλους φίλους μας, αλλά ούτε κι αυτοί είχαν ακούσει τίποτα.

Οι κόποι μας είχαν πάει χαμένοι. Ο Μίμης κι εγώ δεν είχαμε διαβάσει σωστά τις οδηγίες του περιοδικού και το μηχάνημα που φτιάξαμε δεν λειτούργησε. Ο πειρατικός μας σταθμός ήταν άχρηστος.

«Ωστε γι' αυτό δεν ήρθε το περιπολικό», σκέφτηκα. «Κρίμα τα όνειρα και την τόση δουλειά». Καθώς, λοιπόν, κλαίγαμε τη μοίρα μας στο σπίτι μιας συμμαθήτριάς μας, της Αλεξάνδρας, χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Αργύρης, ένας φίλος του Μίμη.

– Τι γίνεται, βρε παιδιά, μας λέει. Όλο το πρωί κόλλησα δίπλα στο **ραδιόφωνο**, αλλά δεν άκουσα τίποτα. Το είχα γυρίσει ακριβώς εκεί που μου είχατε πει. Και σα να μην έφτανε αυτό, έβγαине συνέχεια μέσα απ' το **ραδιόφωνο** μια μυρωδιά από στιφάδο. Μου άνοιξε τόσο η όρεξη, που κόντεψα να λιποθυμήσω από την πείνα. Στο τέλος δεν άντεξα. Το έκλεισα και έτρεξα στην κουζίνα, όπου έπεσα με τα μούτρα στο φαί. Τι ήταν αυτά πάλι που μας έλεγε ο Αργύρης; Πώς ήταν δυνατόν να βγαίνει μέσα από το **ραδιόφωνο**... μυρωδιά από στιφάδο; Σίγουρα έκανε λάθος.

– Τώρα που το σκέφτομαι, πετάχτηκε η Αλεξάνδρα, και μένα μου μύριζε κάπως σα στιφάδο. Όταν είχα τη βελόνα ακριβώς στον αριθμό που μου είχατε πει, μύριζε πολύ. Όταν τη γύριζα αριστερά - δεξιά, σα να χανόταν λίγο η μυρωδιά!

Ο Μίμης, η Άννα, η Μαρίνα κι εγώ κοντεύαμε να τρελαθούμε μ' αυτά που ακούγαμε. Κι όμως. Τώρα, που το σκεφτόμουν κι εγώ, πραγματικά γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι μου μύριζε κι εμένα ένα πολύ ωραίο στιφάδο, που έφτιαχνε η κυρα-Γεωργία η θυρωρός, που η κουζίνα της είναι δίπλα στην αποθήκη, στο υπόγειο της πολυκατοικίας. Ρώτησα και τους άλλους τρεις ραδιοπειρατές της παρέας και το θυμόντουσαν κι αυτοί. Ήταν λοιπόν σύμπτωση ή μήπως...

Ξαφνικά άρχισα να φωνάζω, να χορεύω και να αγκαλιάζω τον Μίμη και τις άλλες τρεις κοπέλες. «Το βρήκα! Αυτό είναι! Καταπληκτικό!»

– Μα τι έχεις, αλήθεια; Λύσσαξες; μου έκαναν αυτοί κι άρχισαν να με κοιτάζουν παραξενεμένοι.

– Μα δεν κατάλαβε κανείς σας; άρχισα να φωνάζω πάλι εγώ. Κάναμε παγκόσμια επανάσταση στις τηλεπικοινωνίες. Βρήκαμε, χωρίς να το θέλουμε, μια καινούργια εφεύρεση, που θα παίξει τεράστιο ρόλο στην παγκόσμια ιστορία. Μετά το **ραδιόφωνο**, το τηλέφωνο και την τηλεόραση, ανακαλύψαμε την «τηλεόσφρηση».

– Δηλαδή, θες να πεις, ότι το στιφάδο που μύριζαν ο Αργύρης

και η Αλεξάνδρα στα σπίτια τους ήταν το στιφάδο της κυρα-Γεωργίας; ρώτησε κατάπληκτος ο Μίμης.

– Μα βέβαια! Δεν θέλει και πολύ για να το καταλάβεις. Κι αν αμφιβάλλει κανείς γι' αυτό δεν έχει παρά να ξαναδοκιμάσει. Αμέσως και οι πέντε κοιταχτήκαμε στα μάτια και... «βουρ», βρεθήκαμε στο δρόμο, τρέχοντας για το σπίτι, για να βάλουμε και πάλι μπρος σε λειτουργία το παράνομο ραδιοστιφάδο..., συγγνώμη τον παράνομο σταθμό τηλεόσφρησης, ήθελα να πω. Φτάσαμε στην αποθήκη λαχανιασμένοι, βάλουμε μπρος τον πομπό και η Άννα άρχισε να ραντίζει ολόγυρα μ' ένα αποσμητικό σπρέι, που είχε μυρωδιά ευκάλυπτου. Εγώ έτρεξα επάνω, στο διαμέρισμά μας και τηλεφώνησα στον Αργύρη. Ευτυχώς ήταν στο σπίτι του. «Βάλε αμέσως το **ραδιόφωνο** στο γνωστό μήκος κύματος και πες τι σου μυρίζει», του είπα: «Πώς;», έκανε εκείνος παραξενεμένος. «Κάνε αυτό που σου λέω και γρήγορα», τον παρακάλεσα εγώ.

Η απάντηση δεν άργησε να 'ρθει και ήταν όπως την περίμενα: «Μυρίζει ευκάλυπτο». «Καλά, του ξαναείπα τότε εγώ. Μη λες σε κανένα τίποτα και αύριο θα σου εξηγήσω το μυστήριο...» Κατέβηκα πέντε-πέντε τα σκαλιά, όρμησα στην αποθήκη και ανακοίνωσα στους άλλους τέσσερις την επιτυχία του πειράματος. Μια νέα εποχή στην ιστορία της παγκόσμιας επιστήμης άρχιζε. Με τους τηλεοσφρητικούς πομπούς, που μόνο εμείς ξέραμε να κατασκευάζουμε, από δω και μπρος ο καθένας θα μπορούσε να μυρίζει μέσα στο σπίτι του και χωρίς να πληρώνει τίποτα ό,τι θέλει ή μάλλον ό,τι θέλουμε εμείς.

Σ' ένα μήνα φτιάξαμε άλλους δύο σταθμούς και τους βάλαμε τον ένα στο σπίτι της Άννας και τον άλλο στο σπίτι της Αλεξάνδρας. Κάθε σταθμός έχει άλλο πρόγραμμα. Ο δικός μας σταθμός στέλνει με τα ερτζιανά κύματα –έτσι ονομάζονται τα κύματα του ραδιοφώνου– όλων των ειδών τα αρώματα. Ο σταθμός της Άννας στέλνει σ' όλη την Ελλάδα ωραίες μυρωδιές. Τη μυρωδιά του βουνού ή της θάλασσας, της άνοιξης ή του φθινοπώρου, της βροχής ή του δειλινού. Τέλος, ο τρίτος σταθμός εκπέμπει μυρωδιές από φαγητά, ποτά και γλυκά. Έτσι, μπορείς να κάθεσαι στο σπίτι σου και να νομίζεις ότι είσαι μέσα στα λουλούδια ή ότι έχεις πάει ορειβασία ή βαρκάδα. Αν θες αποσμητικό στην τουαλέτα σου, δεν έχεις παρά να ανοίξεις το ραδιόφωνό σου. Και αν πηγαίνεις σε κάποιο πάρτι και θες να μοσχοβολάς, δεν έχεις πάλι παρά να πληροφορηθείς τι άρωμα εκπέμπει εκείνη την στιγμή μέσα από το πρόγραμμά του ο πρώτος τηλεοσφρητικός σταθμός και μετά να κρύψεις ένα ραδιοφωνάκι στη μέση τσέπη του σακακιού σου, ανοιχτό εννοείται, και όσο γυρίζεις το κουμπί τόσο θα δυναμώνει η μυρωδιά. Πριν φας δεν έχεις παρά να μυρίσεις την εκπομπή της γαριδοσαλάτας, αλλά αν κατά λάθος μυρίσεις την εκπομπή των ψιλοκομμένων κρεμμυδιών τότε είσαι για κλάματα.

Κάναμε εκπομπές κάθε απόγευμα από τις πέντε μέχρι τις δέκα. Ψάξτε να βρείτε το μήκος κύματος (ή συχνότητα; - επαναλαμβάνεται) που εκπέμπουμε, για να μυρίσετε ότι σας λέω την αλήθεια. Και μη φοβόσαστε. Πριν αρχίσουμε την εκπομπή, κάνουμε όλοι μας μπάνιο και χρησιμοποιούμε, εννοείται, το καλύτερο αποσμητικό.

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ - ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ

«Με ρωτάτε λοιπόν και θα σας πω. Δεν έχουν μέχρι τώρα ασχοληθεί οι εκπαιδευτικοί με το έργο μου. Μόνο κάποιες εξαιρέσεις, όπως ο Γιώργος Κυριακού ή η χορωδία της Κέρκυρας. Ούτε άνθρωποι που κάνουν μεταπτυχιακά, ούτε κάποιοι που να ενδιαφέρονται για το θέατρο με την βαλίτσα. Και το Λαογραφικό Μουσείο της Αίγινας που ήθελε ποιήματά μου, ήθελε να τα λογοκρίνει για να ακουστούν. Δεν τους άρεσαν. Είμαστε απόγονοι όμως του Αριστοφάνη. Για να μην πούμε πως ονόμασε ο Βάρναλης το τελευταίο του ποίημα. Είμαστε με την αθυροστομία. Κι όχι να απαγορεύουν ποίημα σαράντα χρόνων, όπως “Τα κοινόχρηστα”».

Έτσι ξεκίνησε η συνέντευξη με τον Γιώργο - Μενέλαο Μαρίνο. Αυτά ήταν τα πρώτα λόγια του. Στην παρέα ήταν όλοι δάσκαλοι: ο Κώστας, ο Μπάμπης, ο Γιώργος κι ο υποφαινόμενος Μπαμπάλ. Πιο μετά ήρθαν και τα παιδιά του 35^{ου} Δημοτικού Σχολείου Εξαρχείων που ήταν κι αυτά εκδρομή στην Αίγινα και τον συνάντησαν για να τους παίξει ένα τραγούδι στην κιθάρα του. Ο Κώστας ο δάσκαλος μιλά για τα ποιήματα «Καραμελοχώρα» και «Καμήλα» στην ποιητική του συλλογή «Τα τραγούδια μου» (Κέδρος 1994) που τα έκανε θεατρικό παιχνίδι με τα παιδιά του σχολείου του. Είχε μαζί του και το βιβλίο του «Τα απαγορευμένα» (1976) και ζήτησε αφιέρωση. Απ' αυτό το βιβλίο μας έπαιξε κι ένα τραγούδι στην κιθάρα. Κι έπειτα ο Γιώργος - Μενέλαος Μαρίνος μιλά για το βιβλίο του «Γεια χαρά» (1983) και τη φωνή που ακούγεται στον δίσκο, του ηθοποιού Γιώργου Μιχαλακόπουλου στον ρόλο του βασιλιά. Και συνεχίζει: «Γεννήθηκα στο Δουργούτι, στον Νέο Κόσμο. Πήγα στο 6ο Δημοτικό Σχολείο του Νέου Κόσμου, κοντά στην Βουλιαγμένης. Ο κύριος Σφυρής ο δάσκαλος πολύ με αγάπησε. Κι εγώ. Έτσι είναι. Πολλοί άνθρωποι είναι κουρασμένα ανθρωπάκια. Δεν κάνουν για δάσκαλοι. Στο σχολείο είχαμε και μια τάξη τραυματικών παιδιών. Στην πρόσφατη ταινία “Dourgouti Town” (2024) του Δημήτρη Μπαβέλλα έβαλαν και το τραγούδι μου “Ο καλός πολίτης”. Η ζωή με έκανε να φτιάχνω στίχους όταν έβρισκα λίγο χρόνο κι έμενα μόνος. Μου λέγανε αν πλήττω κι έλεγα “όχι”. Λίγοι στίχοι, πολλή ζωή. Τα παιδιά με βρίσκουν στα σχολικά βιβλία τους με τρία ποιήματα: “Το τραγούδι του κλόουν”, “Ο πόλεμος” κι “Η πατρίδα”. Αλλά τα σχολεία δεν με καλούν. Κι εγώ συναντούσα τους λαϊκούς ανθρώπους που μου μιλούσαν στην καρδιά για να κάνω αυτά τα ποιήματα».

«Γύρισα τον κόσμο. Έφυγα από την Αθήνα, αλλά ξαναγύρισα μετά την πτώση της χούντας. Και ταξίδεψα σε Ζάκυνθο, Κεφαλονιά κι ήρθα και στον Πειραιά. Ήμουν στην τηλεόραση για τα παιδιά, έμπαινα στα σχολεία με τη βαλίτσα μου και μπροστά στα παιδιά γινόταν η μεταμόρφωση. Κι άλλοι το θέλησαν να γίνουν, μα δεν τα κατάφεραν».

Σκεφτόμουν όσο μου μιλούσε τι γέμισε την ψυχή του με τόσα συναισθήματα κατά του πολέμου. Μα τι άλλο; Ο πόλεμος σκέφτηκα. Γεννιέται το 1936 και θυμάται την αγκαλιά της μάνας του. Δεν είχε φαγητό κι έβλεπε νεκρούς στον δρόμο. Θυμάται την 9/8/1944 που καίνε το Δουργούτι οι Ναζί. Είναι αλήθεια, τα μεγαλύτερα εγκλήματα τα έκαναν φεύγοντας. Οι άνθρωποι έμοιαζαν με σταματημένα ρολόγια. Ο πόλεμος τον τυραννά. Και στιγματίστηκε από αυτόν για πάντα. Μα αυτό που θα του εξιστορήσει μετά είναι μοναδικό. Είναι μια ιστορία που δεν έχει ειπωθεί ξανά.

«Θα σας πω πως έγινα κλόουν. Δουλεύω 19 χρόνων Αθηνάς και Σοφοκλέους. Πιο πριν με την Μαργαρίτα Καλούμενου κάνω γαλλικά. Αναπτύσσουμε μια πολύ δυνατή σχέση και χορεύουμε μαζί σε μια σχολή χορού. Εδώ ταιριάζει το ότι «οι γλώσσες μαθαίνονται οριζοντίως». Είναι το 1955. Συνεταιρίζομαι με έναν άνθρωπο για οικιακά είδη, όπως μαχαίρια και κουζινικά. Ήταν μπεκρής και κατάλαβα πως με κλέβει. Κι έφυγα για το Μιλάνο. Έτσι. Ξαφνικά έφυγα. Είχα προλάβει να παίξω κομπάρσος και στην ταινία του Νίκου Κούνδουρου “Μαγική πόλη” (1956). Ήμουν το παιδί, ο Μάριος. Το 1957 - 58 φεύγω για Ιταλία. Στο Μιλάνο είχε 400 βαθμούς θερμοκρασία κι είχα ένα δολάριο. Ξάπλωσα κι έκλεισα τα μάτια μου. Βλέπω μια κοπέλα να μαλώνει κάποιον. Λέω από μέσα μου ότι είναι Ελληνίδα. Τι ρωτάω και μου απαντάει: “άντε γαμήσου”.

Μαζεύει το τακούνη της και με ρωτάει για μένα. Της λέω για δουλειά. Και μου λέει πως ζητάνε λίγο παραπάνω έναν για να πλένει ελέφαντες. Συστηθήκαμε. Τη λέγανε Μαρία. Και μου λέει να πάω μαζί της. Είχα και το διαβατήριό. Το έδειξα. Πήγα δίπλα σ' έναν κλόουν. Βάνια τον έλεγαν, ήταν Ρώσος. Με κοιτούσε περίεργα. Η κοπέλα έφυγε. Έρχεται όμως μετά από μια εβδομάδα. Μου είπε πως θα έρχεται κάθε Κυριακή. Τότε βλέπαμε και την ταινία του Ντασέν “Ποτέ την Κυριακή”. Είναι η μέρα που δεν δουλεύουμε. Με ρωτούσε αν πλήττω. Και της έλεγα όχι, γιατί εγώ ξεκίνησα να γράφω μικρά ποιηματάκια.

Μετά ερωτεύτηκε κι έφυγε για την Γαλλία.

Ο κλόουν με κοιτούσε κι έκλαιγε. Ήμουν γι' αυτόν ο μικρός του αδερφός που σκοτώθηκε από τους Ναζί στην Ρωσία. Μετά από τρία χρόνια ο κλόουν αρρωσταίνει. Κατάκοιτος δείχνει εμένα. Πέθανε. Ήρθε η σειρά μου. Γίνεται το συμβόλαιο και με παίρνει ένα τσίρκο στην Γενεύη. Πάω μετά Παρίσι και μετά Κοπεγχάγη. Στην Κοπεγχάγη μου δίνουν θέση να κάνω παράσταση τσίρκου σ' ένα σχολείο. Είναι ένα σχολείο με “παραβατικά” παιδιά. Στη Δανία, επειδή το επάγγελμα είναι κλειστό, δεν μπορεί εύκολα κάποιος να έχει αυτή τη θέση. Έτσι έκανα το δικό μου θέατρο, το θέατρο της βαλίτσας. Άνοιγα την βαλίτσα και ντυνόμουν μπροστά στα παιδιά. Έκανα πέντε παραστάσεις την μέρα. Σαν να λέμε ότι έβγαζα χίλια πεντακόσια ευρώ την ημέρα. Πήγα στην Ανατολική Γερμανία και στο Μπέργκερ της Νορβηγίας. Κι εκεί συναντώ τον γιο της Μαρίας, τον Γιώργο. Του είπε η μαμά του ότι όπου ακούσει

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

το όνομά μου να έρθει να με βρει. Μου είπε πως ο κλόουν άφησε όλη την περιουσία του στην μαμά. Γι' αυτόν τον κλόουν, τον Βάνια, έγραψα "Το τραγούδι του κλόουν".

Αυτή είναι η ιστορία του πιο διάσημου στην Ελλάδα τραγουδιού. Έτσι ο Γιώργος-Μενέλαος Μαρίνος έρχεται πια με την πτώση της χούντας στην Ελλάδα. Λίγο μετά πεθαίνει ο πατέρας του. Παίζει κιθάρα και τραγουδά στις μπουάτ της Πλάκας, στις «Εσπερίδες» και την Απανεμιά. Μένει στο Κουκάκι, παίζει λίγες παραστάσεις στο Πεδίο του Άρεως, παίζει στην τηλεόραση και μπαίνει μες στα σχολεία. Μετακομίζει στην Αίγινα. Εδώ που τον συναντάμε είναι σαράντα χρόνια. Εδώ του αρέσουν οι απλοί και λαϊκοί άνθρωποι. Όσο υπήρχε η ταβέρνα του αυτόχειρα Παναγάκη εκεί σύχναζε. Συνομιλούσε με τον τρελό της πόλης κι έγραψε γι' αυτόν το ποίημα «Ο τρελός». Αυτός ο λαϊκός ήρωάς του έφυγε από τη ζωή. Του άρεσε η κουτσομπόλα που έφυγε κι αυτή κι ο κύρ-Παύλος που τον βλέπει κάθε μέρα, αλλά και κάθε τύπος που μιλά μέσα από την καρδιά του. Τον συναντάς τον κλόουν στην ψαράδικη αγορά της Αίγινας με την κιθάρα του να χορεύουν πάνω της οι λέξεις των τραγουδιών του. Κι αυτό που αγαπά να λέει είναι: «Δεν έχω πολλά πράγματα. Έχω ένα γέλιο και μου φτάνει». Λίγο καιρό αργότερα κάηκε δυστυχώς, ολοσχερώς το σπίτι του. Αλλά κράτησε το χαμόγελο στα χείλη.

Μπαμπάλ

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Είναι χαρά να συναντούμε παιδιά που βγαίνουν στους δρόμους να πουν κάλαντα. Να συναντούμε μικρούς και μεγάλους ομόθυμους στη χαρά και στο μοίρασμα της αγάπης.

Η φετινή μας έξοδος στην κοινότητα αφορούσε την επιθυμία των παιδιών να βγουν έξω από το σχολείο, να κάνουμε αφισκοκόλληση, να ενισχύσουμε τον συνεταιρισμό μας και να μοιραστούμε την αγάπη μας για το τυπογραφείο. Το τύπωμά μας φέτος ήταν μια εικονο – ιστορία που την μοιράσαμε στα βιβλιοπωλεία της γειτονιάς.

Φέτος γίναμε μια πομπή στον δρόμο που τραγουδούσαμε «Πάει ο παλιός ο χρόνος». Μπαίναμε σε χώρους και βγάναμε σαν να είμαστε μια ουρά που δεν τελειώνει. Φτάσαμε μέχρι το ταχυδρομείο για να στείλουμε το γράμμα μας στην Ζάκυνθο, στα παιδιά της Δερματούσας και στην Μελίνα τη δασκάλα τους. Ένα γράμμα που θα φέρει ένα άλλο γράμμα για τον κοινό τοπικά συγγραφέα που μας ενώνει, τον Γρηγόρη Ξενόπουλο.

Η έκπληξη ήταν από το τμήμα της Πολιτικής Επιστήμης στην αρχή της Θεμιστοκλέους που μας έβαλε μέσα η κυρία

Χριστίνα κι έγινε η φωνή μας η ηχώ στα αμφιθέατρα και τις σκάλες. Πριν μπορούμε μάθαμε στην νοηματική γλώσσα τη σφίγγα που μας περίμενε με τη λέξη «Ειρήνη». Τι δυνατό μάθημα! Γιατί τα παιδιά έλεγαν λέξεις όπως «οπωσδήποτε», «σας καλωσορίζουμε» και τόσες άλλες που μύριζαν αλληλεγγύη κι έμοιαζαν με την ειρήνη! Κι είπαμε για την χειμερινή ισημερία και την μικρότερη μέρα του χρόνου. Ήταν η μέρα που βγήκαμε και το είχαμε κάνει μάθημα βασισμένοι πάνω σ' ένα κείμενο του μικρού Φαίδωνα, του Γρηγόρη Ξενόπουλου.

Ανεβήκαμε τη Θεμιστοκλέους και φτάσαμε μέχρι στο προτελευταίο σπίτι του Γρηγόρη Ξενόπουλου, στην οδό Σουλίου 2. Θα χάρηκε από ψηλά που κάνουμε κι εμείς ραδιόφωνο. Είδαμε και τον κύριο Βαγγέλη, παλιό μαθητή του σχολείου μας που θα έρθει στο σχολείο μας να μας μιλήσει για τα χρόνια τα παλαιά, τότε που τα παιδιά είχαν γαληνίτη για ραδιόφωνο. Κι από εκεί στην ταβέρνα του Αχιλλέα. Μα είπε να είμαστε καλοί άνθρωποι, καλά παιδιά και καλοί μαθητές. Και μετά την πλατεία Εξαρχείων τέρμα στον δρόμο της Σπυριδωνος Τρικούπη, στην κυρία Μαρία με τη Μαυρούλα και τη Λίζα, δυο σκυλιά που έχασε και τα έχουμε στην καρδιά μας. Την Μαυρούλα την έχουμε κάνει σφραγίδα στο ραδιόφωνο «Τα Θρανία της Άνοιξης»! Και την έχουμε κάνει και ιστορία!!!!

Είπαμε στην κυρία Μαρία καλή χρονιά, να γίνει καλά στην υγεία της γιατί υποφέρει από το ζάχαρο και να είναι ζεστή από την αγάπη μας. Γιατί είναι έξω στον δρόμο χωρίς σπίτι. Είναι άστεγη. Το γιατί είναι μια άλλη ιστορία.

Τα Χριστούγεννα παιδιά είναι για τους φτωχούς! Τα παιδιά της γ' τάξης του 35^{ου} Δημοτικού Σχολείου Εξαρχείων βγήκαν να τους συναντήσουν. Και να υπερασπιστούν την κυρία Μαρία όταν οι κοσμικοί προύχοντες του χριστουγεννιάτικου χωριού, με τους φύλακες που έχουν, δεν την αφήνουν να μπει μέσα στο Πεδίο του Άρεως γιατί δεν έχει την κατάλληλη αμφίεση. Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» – το ραδιόφωνο των παιδιών.

Μαζί μας στην έξοδο στην κοινότητα κι ο δάσκαλος ο Στέλιος. Στο κείμενο ήταν ο Μπαμπάλ και στις φωνές ο Άρης, ο Ράαντ, η Σεσίλ, η Ζωή, η Φαρία, ο Μάξιμος, ο Αντρέας, ο Αλέξης και η Κία, 22/12/2025, Αθήνα - Εξάρχεια.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ...

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΗΚΕ ΣΕ ΑΠΕΡΓΙΑ

Πάμελα Σκόμπι

Εκδόσεις Πατάκης

Ένα μικρό χωριό έχει μόνο μια δασκάλα για εβδομήντα παιδιά. Η άφιξη μιας καινούριας διευθύντριας και ενός δασκάλου θα γίνει η αιτία να αλλάξουν όλα ριζικά σε εκείνο το χωριό.

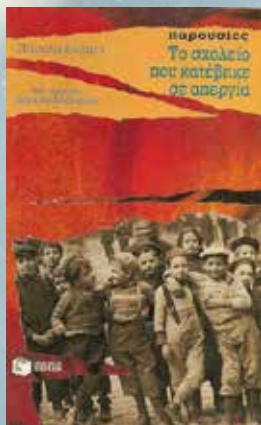
Μέσα από τα μάτια ενός κοριτσιού μια ιστορία των αρχών του περασμένου αιώνα θα ξετυλιχτεί σιγά σιγά.

Σε εκείνο το χωριό ο γαιοκτήμονας και ο ιερέας έχουν θέσει όρους άδικους σχετικά με τα πάντα και κυρίως με την εκπαίδευση. Ο δάσκαλος και η δασκάλα θα καταφέρουν να κάνουν ένα ολόκληρο σχολείο και πολλούς κατοίκους να κατέβουν σε απεργία.

Πόσο άδικος μπορεί να είναι ένας άνθρωπος όταν θίγονται τα συμφέροντά του;

Η εκπαίδευση έχει μεγάλη σημασία κι ακόμα μεγαλύτερη όταν διδάσκεις δίκαια και καλά. Στο βιβλίο αυτό θα ανακαλύψετε τη δύναμη που έχει η ενότητα για ένα δίκαιο σκοπό.

Βιβλιοπαρουσίαση: Ηρώ

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΦΙΛΟΙ ΣΤΟ ΛΟΦΟ ΤΟΥ ΜΠΙΛΙΚΟΚ - 16

Μπλάιτον Ένιντ

Εκδόσεις Gutenberg

Το βιβλίο μιλάει για τέσσερα παιδιά και έναν σκύλο, που πήγαν διακοπές χωρίς τους γονείς τους και κατασκήνωσαν σε ένα λόφο. Ένας φίλος από το χωριό τους έφερνε τρόφιμα από τη φάρμα του και τους συντρόφευε. Όμως ένα βράδυ κλάπηκαν δύο αεροπλάνα από το γειτονικό αεροδρόμιο και το μυστήριο ξεκίνησε. Τα παιδιά κατάφεραν να το λύσουν με τη βοήθεια ενός γουρουνιού! Το βιβλίο μου άρεσε γιατί έχει περιπέτεια και ενδιαφέρον!

Βιβλιοπαρουσίαση: Άρης

Η ΧΑΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Wendy Mass, Rebecca Stead

Εκδόσεις Μεταίχμιο

Σας παρουσιάζουμε μια χαμένη βιβλιοθήκη. Ένα αγόρι, ο Έβαν, ανακαλύπτει ξαφνικά την ύπαρξη μιας παλιάς βιβλιοθήκης. Η σχέση του με αυτή τη βιβλιοθήκη είναι παράξενη. Μια γάτα, λίγα ποντίκια, ένα κορίτσι και μερικά φαντάσματα θα γίνουν η αιτία να αποκαλυφθεί το μυστήριο. Τα βιβλία έχουν την ιδιότητα όχι μόνο να σε ταξιδεύουν, αλλά και να σε κάνουν να ανακαλύπτεις κάτι που δε θα μάθαινες αλλιώς. Στην ιστορία μας θα βοηθήσουν τον Έβαν να καταπιαστεί με το μυστήριο της βιβλιοθήκης. Και κάτι τελευταίο: Πάντα η αλήθεια βγαίνει στο φως.

Βιβλιοπαρουσίαση: Ηρώ

Η ΣΦΕΝΤΟΝΑ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ

Παντελής Καλιότσος

Εκδόσεις Πατάκης

Η δευτέρα τάξη επαναστατεί ενάντια στη χούντα, επειδή έχει εξορίσει τον πατέρα της δασκάλας τους. Ζητάνε από τον Άγιο Βασίλη να τους φέρει όπλα, πολεμικά είδη και κυρίως το Μ.Ο., το Μυστικό Όπλο.

Οι χουντικοί ανοίγουν τα γράμματα κρυφά και περιμένουν ότι θα έρθουν αληθινά όπλα. Φαντάζονται ότι τα 19 παιδιά είναι 19 εγκληματίες, ότι τα όπλα είναι κανονικά και θα χρησιμοποιηθούν ενάντια στη χούντα.

Συλλαμβάνουν αθώους και κάνουν μια στρατιωτική επιχείρηση για να κατασχέσουν τα όπλα πριν φτάσουν στους «εγκληματίες». Στο τέλος όμως γίνονται ρεζίλι και η χούντα πέφτει.

Βιβλιοπαρουσίαση: Άρης

ΟΡΙΟ 30 km/h
ΣΤΙΣ
ΚΑΤΟΙΚΗΜΕΝΕΣ
ΠΕΡΙΟΧΕΣ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΕ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πριν ένα μήνα δημιούργησα μια ιστοσελίδα με ανέκδοτα με τον Τοτό και όχι μόνο. Ο λόγος που την δημιούργησα ήταν απλώς να πειραματιστώ με το ίντερνετ και για ψυχαγωγία του κόσμου. Η ιστοσελίδα βρίσκεται στην διαδικτυακή διεύθυνση totosjokes.webnode.page και θα πρότεινα σε όλους να την δείτε. Επίσης η ιστοσελίδα ενημερώνεται κάθε Δευτέρα βράδυ.

Σερέπας Γιώργος

1^ο Γυμνάσιο Ασπροπύργου

ΕΝΑΣ ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΣΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

Γεννήθηκα και μένω στα Εξάρχεια. Τις πρώτες τάξεις του Δημοτικού ήμουν μαθητής στο 37^ο Δημοτικό Σχολείο που στεγάζονταν μαζί με το 35^ο στο ίδιο κτήριο που είναι και σήμερα, στην οδό Κωλέττη.

Όταν τελείωνα την πρώτη τάξη, μου χάρισε ο νονός μου μια απλή φωτογραφική μηχανή, ένα μαύρο πλαστικό κουτί. Έπαιρνε φιλμ που χωρούσε δώδεκα λήψεις. Όταν τις είχα πάρει όλες, έστελνα το φιλμ σε φωτογραφείο που τις τύπωναν σε χαρτί μικρότερο από ένα φύλλο χωρισμένο στα τέσσερα. Οι φωτογραφίες ήταν σχετικά ακριβές και παίρναμε μόνο λίγες αναμνηστικές, της οικογένειας και των φίλων. Οι άνθρωποι έπρεπε να μένουν ακίνητοι για να βγει καθαρή η φωτογραφία και γι' αυτό τις λήψεις τις λέγαμε «στάσεις». Δεν είχαμε τα μέσα για πουλιά ή πεταλούδες.

Συνεχίζω ν' αγαπώ τη φωτογραφία και πλέον μπορώ να έχω εξοπλισμό για να φωτογραφίζω τη φύση που πολύ μου αρέσει. Συχνά πηγαίνω στο Πεδίο του Άρεως όπου παρατηρώ και φωτογραφίζω πουλιά. Ένα από αυτά είναι ο κοκκινολαίμης, χαριτωμένο πουλάκι που κελαηδά όμορφα. Έρχεται το χειμώνα και μερικοί λένε πως τον φέρνει μαζί του. Έχει αρκετούς στο πάρκο.

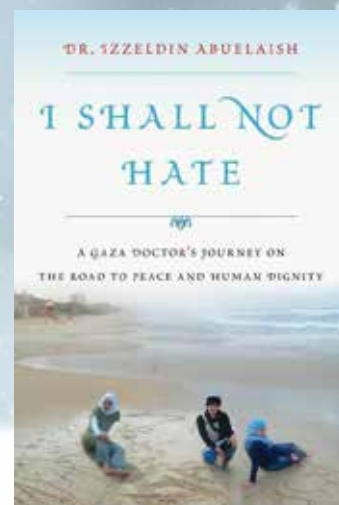
Στο Πεδίο του Άρεως συνήθως κοιτούμε αδιάφορα τα δέντρα και τους θάμνους, όμως φιλοξενεί ενδιαφέροντα φυτά από πολλές χώρες και πολλά διαφορετικά πουλιά, περισσότερα από πενήντα είδη. Κάποια, όπως κοτσύφια, σπουργίτια και παπαγάλοι, μένουν μόνιμα. Κάποια πουλιά μένουν όλο το χειμώνα κι άλλα όλο το καλοκαίρι. Έχουμε κι αυτά που κάνουν στάση λίγες μέρες πηγαίνοντας ή γυρίζοντας από πιο κρύα ή πιο ζεστά μέρη. Έχουμε κι αυτά που επισκέπτονται το πάρκο τυχαία από τα γύρω βουνά. Εκτός από τα πουλιά, αξίζει να προσέξουμε πεταλούδες, διάφορα έντομα, χελώνες κι αν είμαστε τυχεροί, σκαντζόχοιρους. Ακόμα και μανιτάρια βρίσκεις καμιά φορά το χειμώνα.

Όταν ήμουν μαθητής στο 37^ο, δεν είχαμε τηλεόραση, ούτε υπολογιστές, ούτε σούπερ-μάρκετ. Είχαμε πολλές εφημερίδες και περιοδικά. Τα περισσότερα σπίτια είχαν μόνο ένα ραδιόφωνο και «πιάναμε» στην Αθήνα τρεις σταθμούς. Το καλοκαίρι μετά την τρίτη τάξη, είδα από μεγαλύτερο παιδί και μετά έφτιαξα δικό μου ραδιόφωνο με γαληνίτη. Ο γαληνίτης είναι πέτρωμα

ΙΖΕΛΝΤΙΝ ΑΜΠΝΤΟΥΛΑΪΣ (IZZELDIN ABUELAISH)

Δεν θεωρώ ότι είναι αδύνατον και δεν θα πάψω να πιστεύω σε αυτό. Αλλά πώς μπορεί να συνυπάρξει κάποιος με κάποιον άλλον σε συνθήκες απανθρωποποίησης και κατοχής;

Δηλώσεις του Ιζελντίν, του πρώτου Παλαιστίνιου γιατρού που εργάστηκε σε ισραηλινό νοσοκομείο. Οι τρεις του κόρες και η ανιψιά του σκοτώθηκαν από ισραηλινή επιδρομή στη Γάζα. Το τραγικό αυτό γεγονός το είχε περιγράψει το κανάλι 10, καθώς την ώρα που συνέβη είχε προγραμματισμένη συνέντευξη. Μια συγκλονιστική στιγμή για τον Παλαιστίνιο γιατρό.

Το βιβλίο του Δεν θα μισήσω...

Λίγο αργότερα έγραψε ένα βιβλίο για την εμπειρία του:

«I shall not Hate: A Gaza Doctor's journey on the Road to Peace and Human Dignity» (Δεν θα μισήσω: Το ταξίδι ενός γιατρού από την Γάζα στον δρόμο για την ειρήνη και την αξιοπρέπεια).

Από την έναρξη του πολέμου ο δρόμος Αμπντουλαΐς έχει χάσει από ισραηλινά πυρά περισσότερα από είκοσι μέλη της οικογένειας του. «Το μίσος είναι αρρώστια» μας λέει ο 70χρονος, πέντε φορές υποψήφιος για το Νόμπελ Ειρήνης, εξηγώντας ότι εξακολουθεί να είναι υπέρμαχος της ειρήνης.

«Η σοφία επικράτησε μέσα από αυτή την τραγωδία, το να δείξω στους ανθρώπους ότι με στρατιωτικές προσεγγίσεις και βία θα υπάρχουν μόνο απώλειες. Βέβαια, πάντα έκανα τα ίδια πράγματα. Απλά, πλέον, νιώθω ότι κάνω το καθήκον μου, για να αλλάξω τον κόσμο και να δείξω με λόγια και έργα ότι δεν αποδέχομαι τα όσα διαδραματίζονται...».

Δεν παραλείπει, βεβαίως, να υποστηρίξει «ότι πρέπει να αποδοθούν οι ευθύνες, όπου πρέπει», συμπληρώνοντας ότι «η Γάζα είναι μέρος του Παλαιστινιακού ζητήματος».

Παρουσίαση: Κάτια Βρούθα

που μετατρέπει τα αόρατα κύματα ραδιοφώνου σε ηλεκτρικό ρεύμα. Πρόσθεσα ένα σύρμα τυλιγμένο μεθοδικά που λέγεται πηνίο κι ένα ακόμα εξάρτημα για να αλλάζω σταθμούς, που λέγεται πυκνωτής κι έφτιαξα το δικό μου προσωπικό ραδιόφωνο. Μόνο που για να πιάσει σταθμούς χρειαζόταν μεγάλη κεραία, ένα τεντωμένο σύρμα από τη μία άκρη της ταράτσας στην άλλη κι άκουγα μόνο με ακουστικά.

Σήμερα έχουμε πολλά ραδιόφωνα και πολλούς σταθμούς, αλλά δεν ξεχνώ τη μαγεία ν' ακούω μουσική στα ακουστικά με το δικό μου «ράδιο», τα ζεστά απόβραδα του καλοκαιριού.

Ευάγγελος Κοσμίδης

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Το πρώτο χαμένο βλέμμα. Τριγύρω, φώτα, σκιές, σύννεφα, απόηχοι του μακρινού κόσμου. Τι συμβαίνει; Αυτό είναι που κλαίει, μοναχικό, όταν πονάει. Τρέμει, τεντώνεται, ανοιγοκλείνει τα μάτια. Κουνάει το κεφάλι, χασμουριέται, αναστενάζει, κοκκινίζει, ζαρώνει το μέτωπο, το ξεζαρώνει, κάνει εκατό γκριμάτσες, εκατό κινήσεις, με το στόμα, τα χέρια, τα πόδια - είναι ξαπλωμένο, κοιτάζει. Γνωρίζει!

Γιατί υπάρχουν ακόμα τα πάντα δίπλα του, γύρω του, πάνω του και μέσα του – μαζί – ένα ανεξερεύνητο, ανεξιχνίαστο σύμπαν. Το μαξιλάρι και η μητέρα, το φως της λάμπας, το τικ-τοκ του ρολογιού –κάτι μεγάλο και μυστηριώδες –(εδώ, μέσα στο δωμάτιο, εκεί πίσω από το παράθυρο) κι αυτό – μια αόριστη αδράνεια, ένα σπουδαίο, απέραντο αίνιγμα. Κοιτάζει, ξαγρυπνά. Οι αιώνες περνούν. Ο χρόνος του παιδιού δε γνωρίζει κανένα ημερολόγιο.

Εξετάζει. Πειραματίζεσαι. Εκπαιδεύεσαι, εσύ ο πιο νέος από τους πολίτες. Θέλεις να γνωρίσεις, να βγάλεις το πέπλο του χάους. Αντλείς τη ζωή από μέσα σου και καταπίνεις μια άλλη –καινούρια, ανησυχητική, ακατανόητη- προετοιμασμένη ήδη με μεγαλοφυΐα και πόθο. Αδιάκοπα, το διακεκομμένο όνειρο του νεογέννητου δίνει τη θέση του σε έναν βαθύ ύπνο κατά τη διάρκεια του οποίου, όπως φαίνεται, δεν συμβαίνει τίποτα. Ένας επίτονος ύπνος που συναρμολογεί, ταξινομεί, χτίζει-ω! χαμογελά, ω, ω! φαίνεται έκπληκτο, ω, ω, ω! φοβάται, διαμαρτύρεται, αρνείται, υποχωρεί, δεν θέλει, διατάσσει και μετά, η ήρεμη σιωπή. Στιγμές – αιώνες για την ιστορία ενός μόνο όντος. Τώρα ξέρει.

Υπάρχουν καλά πνεύματα, μπορούμε να τα επικαλεστούμε με τη μαγεία μιας κραυγής. Το παιδί ηρεμεί όταν ακούει γνωστά βήματα. Είναι το σημάδι ενός απαλού οικογενειακού σύννεφου που θα γείρει πάνω στη μοναξιά του, θα το ηρεμήσει, θα του δώσει, θα το ταΐσει, θα το χορτάσει. Ποιο είναι αυτό το καλοσυνάτο σύννεφο; Είναι η μητέρα.

Δοκιμάζει τη φωνή του, τη συμβολή του στη χορωδία των ήχων. Ποιοι είναι αυτοί; Από πού έρχονται; Από πότε είναι εκεί; Εγώ πού είμαι; Εξετάζει τα χέρια του – σκιές αρχικά ξένες κι αυτές-

ατίθασες, ακατανόητες, συχνές, στενές, οικίες. Εμφανίζονται, μετά εξαφανίζονται, πηγαινοέρχονται, χάνονται. Πια δεν είναι εκεί- τα αναζητά με το βλέμμα του, τα κυνηγάει με τη φωνή του, τα φωνάζει, τα διεκδικεί. Αυτό είναι! Τα έχει, τα βάζει στο στόμα του, τους μιλάει: αμπού, αμπά, άντα, αγκού.

Κανείς δεν θα το κάνει γι' αυτό - κανείς δεν θα το αντικαταστήσει. Μόνο του πρέπει να το κάνει. Θα τα ανακαλύψει αυτά τα υπέροχα εργαλεία που χρησιμεύουν στο να κρατούν, να υπερασπίζονται, να προσφέρουν, να αρνούνται. Θα του επιτρέψουν να αγωνίζεται, να κυβερνά. Θα τα στρέψει συνειδητά στον κόσμο - παα, παα. Κι αυτό, θα πρέπει να τον ανακαλύψει, έναν κόσμο επιεική, επικίνδυνο.

Συζητά πολύ ώρα – ψάχνει – κάνει ερωτήσεις. Σκέφτεται, σκέφτεται και πάλι σκέφτεται. Μέχρι να έρθει η επίσημη στιγμή της δημιουργικής έμπνευσης. Στην αρχή αβέβαιη, περισσότερο εμφανής, περισσότερο τολμηρή, την εκδηλώνει. Ξέρει μια για πάντα: η σκιά αυτού του χεριού που βλέπω – αυτό το μοναδικό πράγμα που με υπακούει και που γνωρίζω – είμαι εγώ!

Να είστε ταπεινοί με τις προσπάθειές του να πετύχει. Ο αστρονόμος δεν διασκεδάει όταν ταξιδεύει στην απεραντοσύνη. Ο μικροβιολόγος δεν διασκεδάει όταν μελετά την ανάπτυξη της ζωής κάτω από το μικροσκόπιό του. Ο ορειβάτης δεν διασκεδάει όταν σπάει το βράχο για να ανοίξει ένα πέρασμα που θα τον οδηγήσει σε νέες κορφές. Το νεογέννητο δεν διασκεδάει όταν εξερευνά τον άγνωστο κόσμο των χεριών του, τους μακρινούς τόπους των ποδιών του. Προσεκτικό στο πρώτο του ξεκίνημα, είναι ένα άλλο «εγώ», παράξενο, που δεν το βλέπει, που δεν μπορεί να το κατανοήσει, που όμως παρόλα αυτά, είναι βασικό για να μπορέσει να ενσωματωθεί στη ζωή, σε αυτή που κυλάει, ενεργεί, συνεχίζει έξω από αυτό, γνωρίζει άλλους νόμους κι άλλες απαγορεύσεις, άλλες λογικές κι άλλους περιορισμούς.

[Ένα απόσπασμα κειμένου του Γιάννου Κόρτσας για την Παγκόσμια Μέρα Ραδιοφώνου (13/2) σε μετάφραση της Αντωνίας Βογιατζή]

...ΤΑ ΞΑΔΕΡΦΑΚΙΑ ΜΑΣ

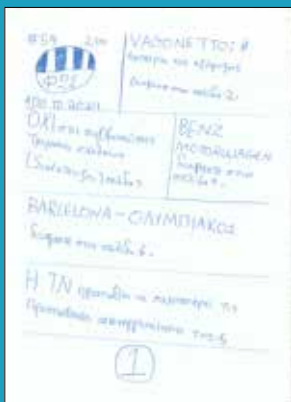
ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΤΥΠΟ

«Μονοπάτια των παιδιών», τχ.8, από το 1^ο Δ.Σχ. Αμαλιάδας.

«Αίθουσα με θέα», τχ.12, διασχολική εφημερίδα Νομού Φθιώτιδας.

«Φως», τχ.58, 2025.

Η εφημερίδα «Φως»

Θα σας παρουσιάσω την εφημερίδα «Φως» που βγάζει ο Σταύρος. Ο Σταύρος είναι ένα παιδί της Ε' Δημοτικού που φτιάχνει την εφημερίδα και την πουλάει στην οδό Καλλιδρομίου, στα Εξάρχεια.

Η εφημερίδα έχει επτά με εννιά σελίδες και είναι γραμμένη στο χέρι. Έχει φωτογραφίες, σκίτσα και γελοιογραφίες. Στην πρώτη σελίδα βρίσκονται τα περιεχόμενα.

Τα θέματα που παρουσιάζονται είναι ποικίλα και από την καθημερινή ζωή. Για παράδειγμα έχει άρθρα για την Παλαιστίνη, για τον Πάνο Ρούτσι, για τις συγχωνεύσεις τμημάτων, για τη φυλακή Αλκατράζ. Ακόμα προτείνει σειρές για παιδιά και μεγάλους στο Netflix. Φυσικά έχει και αθλητικά.

Η γνώμη μου είναι ότι η εφημερίδα είναι πολύ ενδιαφέρουσα, γιατί έχει πολλά θέματα. Κυρίως όμως γιατί τα θέματα δεν είναι απλοϊκά ή επιφανειακά, αλλά σαν κι αυτά που διαβάζουμε σε αντιφασιστικές εφημερίδες.

Παρουσίαση: Άρης

